

Labancz Gyula

Cigányasszony

*Huncut az arc,
húny fillérre.
Szoptat a cigányasszony
kocsmá előtt a padon,
melle akár a falhoz vágott
üvegpohár, röptében még
össze-összekoccan, de már
a táti csecsemő szájra
kerek, talpszerű tejes-nyál feszül.
Így egész,
így töredékes.*

Tél

*Arcközeli a tél,
s ha már nincs pénzed
tűzifára, telefonod,
villanyod kikapcsolva,
sebaj pajtás, találd
föl magad: csukló,
salak közt rozsdás
borotva, sebszűrő, test-
távhő, ömlik a meleg;
ezt gondolod; költészet
tudással perel; s meg-
csúszva, félre ütve,
fölszikkasztva, áramot
lopva, visszakérdez
latornak az anyag: miért
Jézus szöggel átütött
vasmag tenyeréhez
vonzódik világosságot
remélve a világ, s ha
már így van, ember volnál,
miért ne lehetnél te is
a halál szakmunkása?!*

Árnnyal kilengő

*Piszkosán raktározták el
szótárakban a szavakat.
Bugyogó: boríték szélén enyv,
vérem bolondja az a bolha...
Föladom! Érzéseimre, asszonyom,
világot bízni, nemes lélekre
vall, de hogy mondat, verssor
könnyebb idézhetőség miatt
rímekkel rándíttassék össze? Miért,
kérdzem, miért? Hogy utóbb
szellemi komornyikkal
kísértessem ki életem
hatása alá került, sorsomon
időző, magáról megfélelmezőt?
Árnnyal kilengő, amatőr idő-
mérő az ég. Emlékezzék pesti
útjainkra. Feküdt part lépcsőjén
hullámpapírba burkolódzva
egy alak, lábfején – így szokták
vagy nem szokták ültetésre
előkészíteni a fát – gyökér
helyett gesztenyefoltos fagy-
sebforradás; ma sem tudom, volt-e
benne káromkodás, tolvajnyelvünkhöz
jól jött némi mutogatás;
rongyaiból – minek magyarázom –
hagyma-sejtelméből kirajzolódó
Brancusi-torzó, könnyező rügy-Mária;
iszonytató papundekli-lét, véres
bugyogója villant elő; nincs
ilyesmire hiteles fordítás,
falat kenyérre cserélte volna
mindenét; nos, láthatja, elég
romlatag világ, testi penész:
kerge bársonynadrág-gomba;
emlegetni is kár kiért, miért,
csuklik hús az ölben; velem van,
azóta, szájhoz gólyalábonjár a rizs.*